

Skärvorna

Jag gick på glas
På spetsiga avbrutna skärvor
Till muren med avbrutna flaskor
Ingjutna i betongen
Hela min kropp blödde
När jag äntligen lyckades
Ta mej hela gården fram
Och över muren
Hoppa ner på andra sidan
Med risk för att slå ihjäl mej
Så droppade blodet ner för mina
Lemlästade lemmar
Och kraften liksom rann ur
Som den röda kraft blodet är

Efter att ha tillryggalat
Ett betryggande avstånd
Så satte jag mej ner
Och lät kroppen börja läkas
Blodet koagulerade
Till stora skarpa sårskorpor
Även om många var fulla med smuts
Så läkte de, till slut
Bättre att leva fritt med ärr
Än att vara instängd utan att
Kunna leva...

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren LassO med Poeter.se id #18104 innehar upphovsrätten